

Sygn. akt III CSK 157/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko M. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1494/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych, potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości, a także oczywistą zasadność skargi. Dwa z wymienionych w skardze istotnych zagadnień prawnych oraz akcentowana potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości dotyczą tego, czy art. 18 ust. 2 u.o.p.l. jest przepisem szczególnym wobec art. 229 § 1 i art. 719 k.c., a strata, o którym w nim mowa, odpowiada szkodzie w rozumieniu k.c. Trzeba podkreślić, że roszczenia związane z czynszem najmu – odszkodowaniem za bezumowne korzystanie z lokalu oraz roszczenia związane z dewastacją substancji lokalu są całkowicie odrębne. Artykuł 18 u.o.p.l. reguluje tylko te pierwsze roszczenia. Nie budzi to wątpliwości, gdyż, jak trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę kasacyjną, konsekwencją odmiennego założenia byłoby uznanie, że jeśli czynsz pokrywa straty w substancji lokalu, to właściciel lokalu nie ma już żadnych roszczeń z tego tytułu. Brak rozbieżności w tym zakresie w judykaturze i doktrynie – nawet w skardze kasacyjnej ich nie wskazano, a zatem wątpliwość ma wyłącznie charakter subiektywny – nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania, bo nie ma potrzeby, aby w tej kwestii wypowiadał się Sąd Najwyższy. Kolejne zgłoszone w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy powołanie się na zarzut przedawnienia można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, gdy toczy się między stronami inne postępowanie sądowe zmierzające do ustalenia charakteru prawnego łączącego strony stosunku prawnego. Zagadnienie takie na tle tej sprawy w istocie jednak nie powstało – między stronami toczyło się bowiem postępowanie sądowe o zapłatę odszkodowania za inny okres bezumownego korzystania z lokalu. Ponadto ocena sprzeczności zarzutu przedawnienia z zasadami współżycia społecznego zawsze jest dokonywana *ad casum* w kontekście konkretnej sprawy, a więc niemożliwe

i niedopuszczalne jest przesądzenie przez Sąd Najwyższy, że w określonym przypadku zarzut taki a *limine* jest wyłączony jako sprzeczny z takimi zasadami, czego oczekuje skarżący. Wreszcie skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. O oczywistej zasadności ma świadczyć niezbadanie sprawy merytorycznie, a w szczególności pominięcie dowodu z zeznań świadków. Tymczasem, skoro pozwany zgłosił zarzut przedawnienia, a Sąd uznał trafność tego zarzutu, to tym samym nie było potrzeby badania zasadności dochodzonego roszczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.